

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 221.234 van 30 oktober 2012
in de zaak A. 201.119/X-14.870.**

In zake : XXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Annick Schaeken
 kantoor houdend te 1050 BRUSSEL
 Louizalaan 165
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Binnenlandse Zaken

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 15 juli 2011, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van 6 juli 2010 van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken met nummer XXXX, waarbij wordt besloten dat de echtgenoot van de verzoekster op datum van 31 maart 2008 dient te worden ingeschreven in het bevolkingsregister van XXXX als één gezin vormend met zijn echtgenote en hun drie kinderen, komende van een ambtshalve afvoering van 28 januari 2008 te XXXX.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 217.059 van 23 december 2011 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ingewilligd.

De verwerende partij heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Iris Verheven heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 7 september 2012.

Staatsraad Jan Clement heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Michaël Dirkx, die loco advocaat Annick Schaeken verschijnt voor de verzoekende partij, en de heer Frank Verduyn, attaché, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Iris Verheven heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De feiten worden uiteengezet in het voormelde arrest nr. 217.059 van 23 december 2011.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

4. In een eerste middel voert de verzoekster aan dat de bestreden beslissing steunt op een onwettelijke grondslag en werd getroffen door een niet bevoegd persoon. Zij stelt dat de wet niet voorziet in de mogelijkheid om dergelijke beslissingen te delegeren. Ook benadrukt ze dat het bedoelde besluit van 11 maart 1998, dat de rechtsgrond vormt voor de bestreden beslissing, enkel bij uittreksel in het Belgisch Staatsblad werd bekendgemaakt en bovendien niet -zoals vereist conform artikel 3 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 (hierna: de RvS-wet)- voor advies werd voorgelegd aan de Raad van State.

5. In haar memorie van antwoord wijst de verwerende partij erop dat er wel degelijk is voorzien in de mogelijkheid om de betrokken beslissingen te delegeren, namelijk in artikel 8, §1, tweede lid van de wet van 19 juli 1991 betreffende de bevolkingsregisters, de identiteitskaarten, de vreemdelingenkaarten en de verblijfsdocumenten en tot wijziging van de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen (hierna: de wet van 19 juli 1991). De minister heeft van deze delegatiemogelijkheid gebruik gemaakt door bij ministerieel besluit van 11 maart 1998 de Directeur-generaal van de Wetgeving en van de Nationale Instellingen of de ambtenaar die hem vervangt in de uitoefening van zijn taken te machtigen om de moeilijkheden en betwistingen te beslechten in verband met het bepalen van de hoofdverblijfplaats. Het voormelde delegatiebesluit werd bij uittreksel bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 4 april 1998 en moest niet integraal worden bekendgemaakt aangezien een dergelijk delegatiebesluit geen belang heeft voor de meerderheid van de burgers. Een dergelijk delegatiebesluit dient als een niet-reglementair besluit te worden beschouwd, waardoor dit ook

niet is onderworpen aan de verplichte raadpleging van de afdeling wetgeving van de Raad van State.

Beoordeling

6. Artikel 8, §1, eerste en tweede lid van de wet van 19 juli 1991 bepaalt:

“Bij moeilijkheden of betwistingen in verband met het hoofdverblijf, bepaalt de Minister tot wiens bevoegdheid Binnenlandse Zaken behoort, de plaats ervan, na zo nodig een onderzoek ter plaatse te hebben laten uitvoeren.

De Minister kan de hem bij het eerste lid toevertrouwde bevoegdheden overdragen aan de ambtenaar die de leiding heeft van het bestuur dat bevoegd is voor de bevolking (...)”.

Uit deze bepalingen blijkt dat de wet wel degelijk voorziet in de mogelijkheid om de betrokken beslissingen te delegeren.

7. Bij ministerieel besluit van 11 maart 1998 is de Directeur-generaal van de Algemene Directie van de Wetgeving en van de Nationale Instellingen of de ambtenaar die hem vervangt in de uitoefening van zijn taken, gemachtigd de moeilijkheden en betwistingen te beslechten in verband met het bepalen van de hoofdverblijfplaats, bedoeld in artikel 8 van de wet van 19 juli 1991. Dit blijkt uit het uittreksel van het delegatiebesluit dat is bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 4 april 1998.

Luidens artikel 56, §1, vierde lid van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966, worden “de tweetalige (...) ministeriële besluiten (...) integraal in het Belgisch Staatsblad bekendgemaakt, de Nederlandse tekst tegenover de Franse, binnen één maand van hun dagtekening”, maar “wanneer zij geen belang hebben voor de meerderheid van de burgers, mogen zij bij uittreksel bekendgemaakt worden”. De verwerende partij merkt terecht op dat het delegatiebesluit niet integraal moest bekend gemaakt worden omdat het geen belang heeft voor de meerderheid van de burgers.

8. Tot slot moet worden vastgesteld dat het delegatiebesluit van 11 maart 1998 geen reglementair besluit is in de zin van artikel 3, § 1 van de RvS-wet, zodat de afdeling wetgeving van de Raad van State niet bevoegd is om erover te adviseren.

Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

9. In het tweede middel voert de verzoekster aan dat de terugwerkende kracht van de bestreden beslissing ontoelaatbaar is. Zij stelt dat er hiervoor geen enkele wettelijke basis bestaat en dat deze beslissing -zoals uiteengezet in “moeilijk te herstellen nadeel”- enkel nadelen voor haar heeft. Deze beslissing druist in tegen het rechtszekerheidsbeginsel. De rechtszekerheid verbiedt dat terugwerkende kracht wordt verleend aan wettelijke en reglementaire bepalingen.

10. De verwerende partij stelt in haar memorie van antwoord dat er op het algemeen rechtsbeginsel van de niet-terugwerkende kracht van administratieve rechtshandelingen uitzonderingen bestaan. Zo wordt de terugwerkende kracht toegelaten als de beslissing steunt op een feitelijke toestand die reeds werkelijk bestond in het verleden, zelfs wanneer hieruit voortvloeit dat de overheid desbetreffend een negatieve beslissing moet nemen. In casu werkt de bestreden beslissing van 6 juli 2010 terug tot 31 maart 2008, de datum waarop door de verwerende partij het eerste onderzoek te XXXX werd gevoerd. Dit is een vaste praktijk van de verwerende partij bij betwistingen inzake de hoofdverblijfplaats, die overeenstemt met de rechtspraak van de Raad van State. De Raad van State heeft reeds in gelijkaardige gevallen aangenomen dat die terugwerking mogelijk is, omdat de minister in wezen niets meer doet dan rechtsgevolgen verbinden aan een feitelijke toestand die reeds werkelijk bestond op het ogenblik van de aanvraag tot vaststelling van de hoofdverblijfplaats.

De verwerende partij meent dat er voldoende grond bestond om terugwerkende kracht te verlenen aan de bestreden beslissing. Immers, zowel uit het politieverlag van 20 februari 2008 van de wijkpolitie van XXXX, als uit het verslag van 27 februari 2008 van bevolkingsinspecteur XXXX van de regionale afvaardiging van XXXX bleek dat de echtgenoot van de verzoekster wellicht reeds vóór de datum van 31 maart 2008 zijn hoofdverblijfplaats had op het adres van zijn vrouw en zijn drie kinderen te XXXX.

Tot slot vestigt de verwerende partij de aandacht erop dat het niet tot haar bevoegdheid behoort om de sociaalrechtelijke implicaties van haar beslissing ten nadele van de verzoekster te onderzoeken, laat staan met dergelijke implicaties rekening te houden. Zij stelt uitsluitend bevoegd te zijn om, na onderzoek, de feitelijke hoofdverblijfplaats vast te stellen, ongeacht de sociaalrechtelijke of fiscale gevolgen die dergelijke vaststelling met zich meebrengt.

Beoordeling

11. De beslissing waarbij de minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde uitspraak doet over een moeilijkheid of betwisting inzake het vaststellen van iemands hoofdverblijfplaats, kan wettig terugwerken tot op de dag waarvan met zekerheid kan worden gesteld dat op die dag de feitelijke toestand die door de betrokken beslissing wordt bekrachtigd, reeds aanwezig was.

Dat de feitelijke toestand op een dag in het verleden was wat hij was, kan, anders dan de verzoekster blijkbaar aanneemt, niet worden toegeschreven aan het verlenen van terugwerkende kracht aan enige wettelijke of reglementaire bepaling.

Het gegeven dat het bestreden besluit voor de verzoekster nadelen veroorzaakt doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Overigens merkt de verwerende partij terecht op dat zij uitsluitend bevoegd is om, na onderzoek, de feitelijke hoofdverblijfplaats vast te stellen, ongeacht de sociaalrechtelijke of fiscale gevolgen die dergelijke vaststelling met zich brengt.

Het tweede middel wordt verworpen.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

12. In het derde middel voert de verzoekster aan dat het onderzoek meer dan twee jaar heeft geduurd en dat de redelijke termijn hiermee schromelijk is overschreden. De administratie moet inspanningen leveren om binnen vier maanden een beslissing te nemen. Voor een uitgesproken complex dossier bedraagt die termijn acht maanden. Daarenboven werden de betrokken partijen gedurende deze tijd volledig in het ongewisse gehouden. Er werd geen antwoordtermijn vooropgesteld. De verzoekster stelt dat de gevolgen voor haar onredelijk en onbillijk zijn. Bij het nemen van deze beslissing moest men rekening houden met de mogelijke negatieve gevolgen voor haar.

13.1. De verwerende partij voert in haar memorie van antwoord aan dat de verzoekster geen belang heeft bij het middel en dat het dus onontvankelijk is, aangezien een eventuele vernietiging op basis van de schending van de redelijke termijn ertoe zou leiden dat het bestuur een nieuwe (en bijgevolg nog veel latere) beslissing zou moeten nemen.

13.2. Het middel is volgens de verwerende partij minstens ongegrond. Immers, overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State kan het de overheid niet ten kwade worden geduid dat zij de nodige tijd neemt om een zaak zorgvuldig te onderzoeken vooraleer dienaangaande een beslissing te nemen. De vraag of een bepaalde termijn al dan niet als redelijk kan worden beschouwd, wordt voornamelijk bepaald door de mogelijkheid voor de bevoegde overheid om over alle feitelijke gegevens, inlichtingen en adviezen te beschikken die nodig zijn om met kennis van zaken te beslissen. Er moet met andere woorden veeleer aandacht worden besteed aan de noodwendigheden van het onderzoek dan aan de absolute tijdsduur.

Er moet, aldus de verwerende partij, worden opgemerkt dat zij het administratief onderzoek naar de verblijfstoestand van de echtgenoot van de verzoekster heel grondig heeft gevoerd en dat door twee inspectiediensten onderzoeken dienden worden verricht op de adressen te XXXX en te XXXX. Zij moest ook meermaals navraag doen naar bevindingen en resultaten van andere

instanties (de bevolkingsdienst van de stad XXXX, de verantwoordelijke voor de gebouwen van de stad XXXX, de nutsmaatschappijen).

Tevens wijst de verwerende partij erop dat door de Raad van State als algemeen beginsel wordt vooropgesteld dat het gedrag van de bestuurde zelf uiteraard niet aan de oorzaak mag liggen van de vertraging. Dienaangaande vestigt ze de aandacht erop dat uit het inspectieverslag van 30 april 2010 van de bevolkingsinspecteur duidelijk blijkt dat noch de verzoekster, noch haar echtgenoot enige medewerking hebben verleend aan het bevolkingsonderzoek van de verwerende partij. Hierbij kan onder meer worden verwezen naar het feit dat, niettegenstaande de bevolkingsinspecteur op 17 september 2009 een verzoek tot contactname heeft achtergelaten voor de echtgenoot van de verzoekster (toen niemand op het adres te XXXX kon worden aangetroffen), noch de echtgenoot van de verzoekster, noch de verzoekster zelf hierop met de bevolkingsinspecteur contact heeft opgenomen. Wel heeft de verzoekster onrechtstreeks “via de diensten van de politie van XXXX waarbij haar echtgenoot in dienst is” navraag proberen te doen naar de reden van het verzoek van de bevolkingsinspecteur om met haar contact op te nemen. De verzoekster haalde ook de aangetekende brief met ontvangstmelding van 30 april 2010 niet af die de verwerende partij aan haar en de echtgenoot van de verzoekster probeerde te betekenen “en waarbij zij in kennis werden gesteld van de voorgenomen beslissing en van de mogelijkheid om het administratief dossier in te zien en om te worden gehoord of hun schriftelijke opmerkingen kenbaar te maken”.

Volgens de verwerende partij kan dan ook, gelet op de noodwendigheden van het onderzoek -dat op een zeer grondige manier werd gevoerd- evenals gelet op het feit dat de verzoekster en haar echtgenoot nalieten om hun medewerking te verlenen aan dit bevolkingsonderzoek, bezwaarlijk worden gesteld dat de verwerende partij de redelijke termijn zou hebben overschreden.

Beoordeling

14. Een vernietiging op grond van de miskenning van de redelijke termijn-eis kan de geadmistreerde enkel een voordeel opleveren wanneer de vaststelling van die onwettigheid inhoudt dat een verzoekende partij definitief in een gunstige situatie belandt of minstens dat het bestuur bij het heroverwegen van zijn besluit niet meer dezelfde beslissing kan nemen.

Te dezen is dit niet het geval, aangezien de verwerende partij, na een gebeurlijke vernietiging op grond van dit middel, dezelfde beslissing kan nemen.

Hieruit volgt dat de verzoekster geen belang heeft bij het middel.

Het derde middel is niet ontvankelijk.

D. Vierde middel

Standpunt van de partijen

15. In het vierde middel voert de verzoekster aan dat de beslissing indruist tegen “een in kracht van gewijsde gegaan vonnis van 2005”. Bij het nemen van het bestreden besluit diende hiermee rekening te worden gehouden.

16. In haar memorie van antwoord benadrukt de verwerende partij dat zij nooit in het bezit werd gesteld van het vonnis van 21 september 2005 van de rechtbank van eerste aanleg waarbij voorlopige maatregelen werden genomen in het kader van de echtscheidingsprocedure. Zij kon ermee dan ook geen rekening houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Uit het bevolkingsonderzoek is, aldus de verwerende partij, duidelijk gebleken dat de echtgenoot van de verzoekster zijn hoofdverblijfplaats in de gezinswoning heeft gevestigd, niettegenstaande de verplichting die hem blijkbaar werd opgelegd om die woning te verlaten. De juridische situatie wordt dan ook tegengesproken door de feitelijke situatie, zoals blijkt uit het administratief dossier. Aangezien de bepaling van de hoofdverblijfplaats is gebaseerd op de feitelijke situatie, moest de verwerende partij dan ook besluiten dat de echtgenoot van de verzoekster zijn hoofdverblijfplaats had op het adres van de verzoekster en hun drie minderjarige kinderen. De echtgenoot van de verzoekster heeft de door het vonnis opgelegde voorlopige maatregelen blijkbaar dus niet nageleefd. In geen geval kan de verwerende partij een miskennen van het gezag van gewijsde van dit vonnis ten laste worden gelegd.

17. In haar memorie van wederantwoord stelt de verzoekster dat, als de verwerende partij een zorgvuldig onderzoek had uitgevoerd naar de feitelijke woonst van de echtgenoot van de verzoekster, zij kennis had kunnen krijgen van het feit dat de echtgenoot van de verzoekster ingevolge het vonnis niet kan wonen op het adres te XXXX.

Beoordeling

18. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de partijen met “vonnis” doelen op de beschikking van 21 april 2005 van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg van XXXX houdende de bekrachtiging van een tussen de verzoekster en haar echtgenoot gesloten akkoord over de voorlopige maatregelen in het kader van de procedure tot echtscheiding.

19. Artikel 3 van de wet van 19 juli 1991 bepaalt:

“De hoofdverblijfplaats is de plaats waar de leden van een huishouden dat uit verscheidene personen is samengesteld gewoonlijk leven, ongeacht of die personen al dan niet door verwantschap verbonden zijn, of de plaats waar een alleenstaande gewoonlijk leeft.

De Koning stelt de aanvullende regels vast voor het bepalen van het hoofdverblijf en het referentieadres”.

Artikel 16 van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister (hierna: het koninklijk besluit van 16 juli 1992) bepaalt:

“§ 1. De bepaling van de hoofdverblijfplaats is gebaseerd op een feitelijke situatie, dat wil zeggen de vaststelling van een effectief verblijf in een gemeente gedurende het grootste deel van het jaar.

Deze vaststelling gebeurt op basis van verschillende elementen, met name de plaats waarheen de betrokkene gaat na zijn beroepsbezigheden, de plaats waar de kinderen naar school gaan, de arbeidsplaats, het energieverbruik en de telefoonkosten, het gewone verblijf van de echtgenoot of van andere leden van het huishouden.

(...)

§ 3. Zo volstaat het ook niet dat iemand enkel de bedoeling uit om zijn hoofdverblijfplaats op een gegeven plaats te vestigen om voor het betrokken gemeentebestuur de inschrijving als hoofdverblijfplaats te rechtvaardigen”.

20. Uit de toepasselijke wetgeving volgt dat de bepaling van de hoofdverblijfplaats louter gebaseerd is op de feitelijke situatie. Met de verwerende partij moet dan ook worden vastgesteld dat zelfs indien die partij op de hoogte zou zijn geweest van de in de voornoemde beschikking voorziene “juridische situatie”, het resultaat van het bevolkingsonderzoek niet anders had kunnen geweest zijn, met name datgene wat overeenkomt met de feitelijke situatie.

21. Het vierde middel wordt verworpen.

E. Vijfde middel

Standpunt van de partijen

22. In het vijfde middel voert de verzoekster aan dat het bestreden besluit noch feitelijk noch juridisch afdoende is gemotiveerd, wat een inbreuk vormt op de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de formele motiveringswet). De beslissing is niet genomen met kennis van zaken of met zorgvuldigheid.

Volgens de verzoekster berust de motivering van de bestreden beslissing onder andere op eenzijdig geïnterpreteerde veronderstellingen van burenen. Voor zover wordt gesteld dat de kinderen tijdens de weekends vaak naar zee gaan, wijst de verzoekster, enerzijds, erop dat menige burenen anders kunnen getuigen maar niet worden genoemd, en anderzijds, dat de kinderen als leerling zijn ingeschreven aan de Hoofdstedelijke Academie voor Muziek, Woord en Dans, dat ze daar elke zaterdagmiddag aanwezig zijn, en dat de dansleerkracht de oudste dochter zelfs ’s avonds persoonlijk afzet aan huis aangezien zij dan alleen thuis is met kleine kinderen.

Zij stelt dat een wijziging van de namen in het huurcontract -die is gevraagd aan de Grondregie van de stad XXXX, maar financieel nadelig bleek en daarom niet is gebeurd- geen enkele verplichting is zolang een van de huurders zich aan zijn verplichtingen als huurder houdt.

De vermelding van de naam van haar echtgenoot bij haar bel en brievenbus is voorts, aldus de verzoekster, geen afdoend bewijs. Haar kinderen dragen immers ook de naam van de echtgenoot van de verzoekster en de Grondregie van de stad XXXX brengt deze naamplaatjes aan en vraagt haar huurders om hieraan geen wijziging te brengen.

Wat betreft het elektriciteitsverbruik, voert de verzoekster aan dat een bevraging bij Electrabel zal aantonen dat de voorgaande jaren het elektriciteitsverbruik altijd al laag was.

Ook wijst de verzoekster erop dat de wijkagent goed op de hoogte is van de gezinssituatie maar niet in het onderzoek wordt vernoemd, dat zij als moeder van drie schoolgaande kinderen voor de bevoegde inspecteurs gemakkelijk thuis te bereiken was na schooltijd, en dat door de medische toestand en het veelvuldig ziekenhuisverblijf van haar echtgenoot de opgelegde omgangsregeling met de kinderen niet wordt opgevolgd.

23.1. In haar memorie van antwoord zet de verwerende partij het reglementair kader voor het bepalen van een hoofdverblijfplaats uiteen. Met verwijzing naar de rechtspraak van de Raad van State merkt de verwerende partij op dat de bepaling van de hoofdverblijfplaats gebaseerd is op een feitelijke situatie, waarbij meestal doorslaggevend zal zijn dat de verschillende materiële aanwijzingen, getuigenissen en verslagen in dezelfde richting wijzen.

23.2. De verwerende partij stelt dat zowel uit de bestreden beslissing zelf, als uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing door haar werd genomen na een zeer uitvoerig feitelijk onderzoek naar de werkelijke verblijfstoestand van de echtgenoot van de verzoekster, waarbij ze verschillende elementen die ter sprake komen in de bestreden beslissing overloopt. Dit uitvoerig onderzoek werd verricht door zowel de politie van de gemeente XXXX en de stad XXXX, als door de bevolkingsinspectiediensten van de verwerende partij (de Regionale bevolkingsinspecties van XXXX en XXXX). De bevindingen van deze onderzoeken -die zowel te XXXX als te XXXX werden gevoerd en ondermeer gesteund zijn op veelvuldige controles ter plaatse, bevraging van burens en bezoeken aan de woningen te XXXX en te XXXX-

alsook de gegevens die door Eandis werden verstrekt in verband met het elektriciteits- en gasverbruik te XXXX, wijzen eenduidig op een hoofdverblijf van de echtgenoot van de verzoekster op het adres van zijn echtgenote en kinderen te XXXX.

De bestreden beslissing is, aldus de verwerende partij, niet gebaseerd op eenzijdig geïnterpreteerde veronderstellingen van burens, maar op duidelijke eenduidige burenverklaringen waaruit ondubbelzinnig blijkt dat de echtgenoot van de verzoekster zijn hoofdverblijfplaats heeft op het betrokken adres te XXXX. Trouwens deze verklaringen van de burens te XXXX stemmen volledig overeen met de verklaringen van de twee conciërges van het appartementsgebouw, alsook met de bevindingen van de bevolkingsinspecteurs en de wijkpolitie te XXXX en te XXXX en met de verbruiksgegevens van Eandis in verband met de woning te XXXX waaruit blijkt dat het gasverbruik laag en het elektriciteitsverbruik zeer laag is. De verwerende partij heeft zich niet louter beperkt tot eigen vaststellingen en het horen van burens en conciërges, maar heeft zowel de burgemeester van XXXX als de burgemeester van XXXX verzocht een eigen onderzoek in te stellen naar de verblijfstoestand van de echtgenoot van de verzoekster.

Volgens de verwerende partij is het juist dat het loutere feit dat het huurcontract voor het appartement te XXXX op naam staat van de heer en mevrouw Y.-X. (X. en Y. zijn de familienamen van respectievelijk de verzoekster en haar echtgenoot) en dat de bel eveneens deze twee namen vermeldt, op zich geen doorslaggevende elementen zijn die bewijzen dat de echtgenoot van de verzoekster zijn hoofdverblijfplaats te XXXX zou hebben. Maar deze zijn naar haar mening wel indicatief en wijzen in dezelfde richting als de andere elementen van het dossier. De uitleg van de verzoekster dat de bel de familienaam van haar echtgenoot vermeldt omdat ook de kinderen die familienaam dragen, slaat evenwel nergens op. Zoals duidelijk mag blijken uit het inspectieverslag van de bevolkingsinspecteur, vermeldde immers zowel de brievenbus, als de bel de familienaam met daarna het initiaal van de voornaam van de echtgenoot van de verzoekster, evenals de familienaam met daarna het initiaal van de voornaam van de verzoekster.

23.3. In het schorsingsarrest in de onderhavige zaak is overwogen dat, op het eerste gezicht, de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd omdat uit de motieven niet blijkt dat afdoende rekening is gehouden met de verklaring van 24 september 2009 van een “dame” van de politie van XXXX, “dit is op het eerste gezicht de wijkagent”, die meldde dat de verzoekster en haar echtgenoot al geruime tijd niet meer samenleven. De verwerende partij merkt dienaangaande op dat er ten onrechte vanuit is gegaan dat de dame in kwestie de wijkagente betrof. Zoals duidelijk uit het dossier mag blijken (in het bijzonder punt 11 van het verslag van 30 april 2010 van de bevolkingsinspecteur, betrof de dame in kwestie een collega van de echtgenoot van de verzoekster (bij de politie van XXXX) die in opdracht van de verzoekster bij de bevolkingsinspecteur navraag deed naar de reden waarom de betrokken bevolkingsinspecteur de verzoekster had willen contacteren. Omdat deze dame van de lokale politie belde in opdracht van de verzoekster, moesten dan ook vragen worden gesteld omtrent de objectiviteit en de geloofwaardigheid van de hierbij afgelegde verklaring dat de verzoekster en haar echtgenoot al geruime tijd niet meer zouden samenleven. Trouwens, waarom moest de verzoekster een collega van haar echtgenoot (die werkt bij de politie) inschakelen om aan de bevolkingsinspecteur uitleg te verstrekken over de verblijfstoestand van haar echtgenoot? Daarenboven staat deze verklaring volledig haaks op de overige gelijklopende verklaringen afgelegd door burens en door de vorige en de nieuwe conciërge van het appartementsgebouw te XXXX.

23.4. De verwerende partij onderstreept dat uit het relaas in de bestreden beslissing overduidelijk blijkt dat zowel in rechte, als in feite de aangevochten beslissing op afdoende wijze wordt gestaafd. De redenen om tot deze beslissing te komen zijn in hun geheel weergegeven en opgenomen in de beslissing zelf. De redenen vermeld in de beslissing zijn geen motivering voor de vorm alleen, maar dragen werkelijk de beslissing. Alle feitelijke overwegingen worden in chronologische volgorde opgenomen om de werkelijke hoofdverblijfplaats te staven, zonder aan te geven welke motieven doorslaggevender zijn dan andere motieven. De bestreden beslissing is genomen rekening houdende met alle motieven opgenomen in de bestreden beslissing,

zonder dat er onderling sprake is van een rangschikking der motieven. Het geheel van wettelijke en reglementaire bepalingen waarop deze beslissing steunt, wordt eveneens volledig aangehaald. Geen andere feitelijke en juridische elementen dan in deze beslissing vermeld, zijn van toepassing. De ingeroepen redenen zijn pertinent om de beslissing te verantwoorden, want deze zijn uitsluitend aangewend om de werkelijke verblijfplaats van de echtgenoot van de verzoekster te bepalen.

24.1. In haar memorie van wederantwoord stelt de verzoekster dat de motivering van de bestreden beslissing berust op een eenzijdig gevoerd onderzoek naar de woonsituatie van haar echtgenoot. Zo steunt de beslissing alleen op veronderstellingen van buren en de conciërge van de verzoekster, terwijl de buren van de echtgenoot van de verzoekster in XXXX niet zijn gecontacteerd om na te gaan of hij daar woont. Ook is er niet de minste aandacht besteed aan het feit dat haar echtgenoot een advocaat heeft in XXXX, zoals hij opmerkt in zijn fax van 29 januari 2008. Vervolgens, en voornamelijk, heeft de verwerende partij zich in hoofdzaak geconcentreerd op de woonst van haar echtgenoot en niet zozeer op de woonsituatie van de verzoekster in XXXX, waarbij de wijkpolitie van XXXX ten overvloede is betrokken bij het onderzoek, maar de wijkagente van XXXX die vertrouwd is met de verzoekster en haar gezinssituatie niet is gecontacteerd.

24.2. Volgens de verzoekster is in het schorsingsarrest nr. 217.059 van 23 december 2011 terecht overwogen dat de verwerende partij op geen enkele wijze in de motieven van de bestreden beslissing onderbouwt waarom de verklaring van 24 september 2009 van “de politie van XXXX” moest wijken voor de verklaringen van de buren en de conciërge van de verzoekster. Er kan immers inderdaad worden aangenomen dat aan verklaringen van een politiebeampte, die een professionele plicht heeft om waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen aan de verwerende partij, meer waarde moet worden gehecht dan aan losse verklaringen van de buren en een conciërge. De reden hiervoor blijkt overigens duidelijk uit de verklaringen van de buren met betrekking tot de “goede verstandhouding” tussen de verzoekster en haar echtgenoot, in sterk contrast met

de echte situatie zoals ze zich uit in de beschikking van 21 april 2005 en het arrest van 16 februari 2011 van het hof van beroep van XXXX. Uit het verslag van 30 april 2010, waarnaar de verwerende partij in haar memorie van antwoord verwijst, blijkt niet duidelijk dat onder een dame van de politie van XXXX niet de wijkagente kan worden verstaan. De wijkagent van de verzoekster is inderdaad van het vrouwelijk geslacht. Ook moet erop worden gewezen dat alle agenten in de politiezone XXXX collega's zijn van de echtgenoot van de verzoekster, maar dat dit niet wegneemt dat de wijkagente een beëdigd politiebeambte is.

De verwerende partij heeft, aldus de verzoekster, niet alle relevante elementen in ogenschouw genomen.

24.3. In haar memorie van wederantwoord stelt de verzoekster dat de verwerende partij pas zorgvuldig zou gehandeld hebben als zij de bestreden beslissing zou hebben gestuurd, zowel met een aangetekende zending aan de echtgenoot van de verzoekster op zijn adres in XXXX (en/of XXXX), als met een aangetekende brief ter attentie van de verzoekster op haar adres te XXXX, vermits zij beiden belanghebbenden zijn bij de bestreden beslissing. Nu heeft de verwerende partij de bestreden beslissing gestuurd aan beiden tezamen op het betrokken adres te XXXX, waardoor de verzoekster -die effectief alleen woont- de aangetekende zending niet kon gaan afhalen op de post. Door dit onzorgvuldig gedrag heeft de verzoekster pas in onderhavige procedure voor het eerst kennis gekregen van motieven van de bestreden beslissing.

25. In haar laatste memorie voert de verwerende partij nog aan dat de verklaringen op 24 september 2009 van de dame van de politie van XXXX ten aanzien van de bevolkingsinspecteur niet meer bleken te zijn dan wat door de verzoekster en haar echtgenoot werd beweerd, zonder dat dit was gesteund op feitelijke vaststellingen.

Zij stelt ook dat zij, wat betreft het politieonderzoek naar de verblijfstoestand van de echtgenoot van de verzoekster op het adres te XXXX, enkel over het politieverlag van 2 februari 2010 van wijkagenten beschikt. Naast de beweringen van de verzoekster en de echtgenoot van de verzoekster dat de laatst vermelde in XXXX zou wonen, blijkt uit dit politieverlag ook dat, bij een

eenmalig bezoek van deze wijkagenten aan de woning te XXXX, zij er de echtgenoot van de verzoekster wel degelijk aantreffen toen hij er binnenkwam met een paar boodschappentassen. De verwerende partij meent dat zij dan ook terecht meer waarde hechtte aan de verklaringen van de twee conciërges van het appartementsgebouw te XXXX. Van een conciërge mag toch wel worden aangenomen dat hij/zij weet wie de bewoners zijn van het appartementsgebouw waarover hij/zij het toezicht uitoefent.

Wat betreft de twee burenenverklaringen -die, naast de verklaringen van de twee conciërges en de overige ondubbelzinnige en in dezelfde richting wijzende gegevens, een van de elementen zijn waarop de bestreden beslissing is gesteund- benadrukt de verwerende partij nog dat de ene buurvrouw aan de bevolkingsinspecteur duidelijk heeft gesteld dat ze de echtgenoot van de verzoekster daar “even vaak ziet” als de verzoekster en de kinderen en hem daar “onlangs” nog heeft gezien, dat een andere buurvrouw meldt dat ze “het gezin” kent “van ziens” en dat ze er de echtgenoot van de verzoekster regelmatig ziet. Het feit dat een andere buur (bij wie de bevolkingsinspecteur via de parlofoon had aangebeld bij haar bezoek ter plaatse op 31 maart 2008) zich zonder nadere toelichting beperkte door aan de bevolkingsinspecteur te antwoorden “betrokkene niet te kennen”, doet op zich geen afbreuk aan de duidelijke en eenduidige verklaringen van de twee andere burenen, die daarenboven volledig stroken met wat door de twee conciërges van het appartementsgebouw te XXXX aan de bevolkingsinspecteur werd gesteld.

De verwerende partij onderstreept nog dat de volgende elementen overtuigende gegevens zijn: de wijkpolitie treft de echtgenoot van de verzoekster aan op het adres te XXXX tijdens de krokusvakantie (vrijdag 8, zaterdag 9 en zondag 10 februari 2008) maar niet bij alle andere tien controles (op verschillende dagen gedurende alle verschillende dagen van de week), de vaststellingen van de bevoegde inspecteur op 7 februari 2008 (15u), 22 februari 2008 (15u) en 27 februari 2008 (7u30) te XXXX (de echtgenoot van de verzoekster niet aanwezig, op de bel nog de naam van de vorige bewoner, indruk dat vakantiewoning betreft, rolluiken naar beneden, brievenbus geruime tijd niet leeggemaakt), de wijkpolitie van de stad XXXX treft bij een eenmalig bezoek aan het adres te XXXX de echtgenoot van de verzoekster aan met

boodschappentassen, en het elektriciteits- en gasverbruik te XXXX is zeer laag. Die gegevens worden nog ondersteund door de volgende indicatieve elementen: de familienaam met daarna het initiaal van de voornaam van de echtgenoot van de verzoekster, evenals de familienaam met daarna het initiaal van de voornaam van de verzoekster op de bel en de brievenbus aan het adres te XXXX, het huurcontract staat op naam van de heer en mevrouw Y.- X., en de intrekking door de echtgenoot van de verzoekster van zijn aanvraag van 2006 tot overplaatsing via mobiliteit van de politiezone XXXX naar de politiezone XXXX. Op grond hiervan meent de verwerende partij dat zij voldoende redenen had om aan te nemen dat de echtgenoot van de verzoekster gewoonlijk samenleefde met de verzoekster en met hun drie kinderen en dat hij bij hen zijn hoofdverblijfplaats had.

Tot slot voert de verwerende partij aan dat voor zover de verzoekster in haar memorie van wederantwoord nog bijkomend een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel inroept omdat de bestreden beslissing haar niet werd betekend, dit een nieuw middel is dat reeds in het verzoekschrift had kunnen worden aangevoerd, zodat dit laattijdig en onontvankelijk is.

Beoordeling

26. Door in haar memorie van wederantwoord aan te voeren dat de verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden door de wijze waarop zij het bestreden besluit heeft betekend, geeft de verzoekster een nieuwe grondslag aan het in het verzoekschrift aangevoerde middel. Het middel is in zoverre laattijdig en onontvankelijk.

27. De artikelen 2 en 3 van de formele motiveringswet bepalen dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die beogen rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moeten worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat deze afdoende moeten zijn. Artikel 6 van de formele motiveringswet bepaalt dat deze wet slechts van toepassing is op de

bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen dan die bepaald in deze wet.

Artikel 8, § 2 van de wet van 19 juli 1991 legt de minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde de verplichting op om de beslissing waarmee uitspraak wordt gedaan over een moeilijkheid of betwisting met betrekking tot het vaststellen van een hoofdverblijfplaats, met redenen te omkleden. Deze wet legt dus geen minder strenge verplichtingen op dan die bepaald in de formele motiveringswet. In zoverre de schending van de laatstgenoemde wet wordt aangevoerd, mist het middel dan ook juridische grondslag.

28. Luidens artikel 16, § 1 van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 is “de bepaling van de hoofdverblijfplaats (...) gebaseerd op een feitelijke situatie, dat wil zeggen de vaststelling van een effectief verblijf in een gemeente gedurende het grootste deel van het jaar”. Nog volgens die bepaling gebeurt die vaststelling “op basis van verschillende elementen, met name de plaats waarheen de betrokkene gaat na zijn beroepsbezigheden, de plaats waar de kinderen naar school gaan, de arbeidsplaats, het energieverbruik en de telefoonkosten, het gewone verblijf van de echtgenoot of van andere leden van het huishouden”.

De Raad van State mag zijn beoordeling van de feitelijke situatie niet in de plaats stellen van die van de bevoegde overheid. In de uitoefening van het hem opgedragen wettigheidscontrole is hij enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid de haar ter zake toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend, met name of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij deze correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

29.1. Zoals in het bestreden besluit wordt vermeld, heeft de wijkagent op het adres te XXXX op zeven dagen in oktober en november 2007 niemand aangetroffen. Dienaangaande meldt de gemeente XXXX aan de bevolkingsinspecteur van de regionale afvaardiging XXXX, dat “op basis van de

bevindingen van de wijkagent (...) bleek dat het om een vakantieverblijf gaat waar betrokkene sporadisch zou verblijven”.

Voorts wordt in het bestreden besluit melding gemaakt van een inspectie op 7 februari 2008 door de bevolkingsinspecteur van de regionale afvaardiging XXXX. Uit diens verslag van 27 februari 2008 blijkt dat deze controle plaatsvindt omstreeks drie uur in de namiddag, dat er niemand open doet, dat er op de bel de naam “XXXX” staat, dat er in de brievenbus geen briefwisseling kan worden aangetroffen, dat de woning weinig aangekleed is en eerder de indruk geeft een vakantiewoning te betreffen, en dat buurtonderzoek niets oplevert.

Ook wordt in het bestreden besluit gewezen op een onderzoek van de lokale politie te XXXX in de periode van 8 tot en met 20 februari 2008. Daaruit blijkt dat de echtgenoot van de verzoekster op het betrokken adres te XXXX slechts drie van de dertien controles kon worden aangetroffen, namelijk drie opeenvolgende dagen tijdens de krokusvakantie. Op de tien andere dagen kon niemand worden aangetroffen en wordt vastgesteld dat de rolluiken naar beneden zijn.

Bij inspecties van 22 februari (omstreeks 15u) en 27 februari (om halfacht 's morgens) 2008 te XXXX -waar nu aan de bel onder de naam XXXX (die de eigenaar blijkt te zijn) ook de naam van de echtgenoot van de verzoekster met een sticker is aangebracht- kan de bevolkingsinspecteur opnieuw niemand aantreffen. Op beide data stelt hij vast dat de rolluiken naar beneden zijn en dat er een grote hoeveelheid post in de openstaande brievenbus steekt.

29.2. Zoals in het bestreden besluit wordt vermeld, heeft de betrokken bevolkingsinspecteur zich op drie verschillende dagen in 2008 en 2009 naar het appartement te XXXX begeven. Ze krijgt geen enkele keer een reactie bij het aanbellen op de bel met de familienaam met daarna het initiaal van de voornaam van de echtgenoot van de verzoekster, evenals de familienaam met daarna het initiaal van de voornaam van de verzoekster. Er wordt vastgesteld dat ook op de brievenbus beide familienamen staan.

In reactie op contactkaartjes die de bevolkingsinspecteur achterlaat in de brievenbus van bureaus van het appartementsgebouw te XXXX,

laat een van de bewoonsters telefonisch weten dat “ze het gezin kent van ziens”, dat ze “tijdens de schooldagen (...) vooral” de kinderen en de verzoekster hoort en ziet, dat ze de echtgenoot van de verzoekster “er ook regelmatig (ziet)”, en dat ze “tijdens weekends en schoolvakanties (...) het gezin zelden (hoort of ziet)”. Een andere bewoonster laat telefonisch weten dat ze “betrokkene, zijn echtgenote en de kinderen niet heeft opgemerkt in de maanden juli en augustus (en ze dan) vermoedelijk (...) met vakantie waren”, dat “ze wonen in het appartement boven haar en ze (...) ’s morgens het betrokken gezin (hoort)”, dat ze “ook ’s avonds (...) vermoedelijk aanwezig (zijn)” want “ook dan hoort ze beweging”, dat “(het gezin) tijdens de weekends (...) vaak naar zee (gaat)”, dat ze de echtgenoot van de verzoekster “er onlangs nog (heeft) gezien (en daar) volgens haar mening woont”, en dat ze de echtgenoot van de verzoekster “daar even vaak (ziet)” als de verzoekster en de kinderen.

Op 17 september 2009 kan de bevolkingsinspecteur van de huidige conciërge vernemen dat hij de verzoekster en haar echtgenoot kent en “het hele gezin hier (ziet)”. Van de vroegere conciërge verneemt ze op die datum “dat ze de echtgenote en de kinderen heel regelmatig ziet”, dat “ze (...) regelmatig contact heeft” met de verzoekster “omdat ze kinderen hebben van dezelfde leeftijd”, dat “de kinderen van het gezin (...) in het XXXX naar school (gaan)”, dat ze de echtgenoot van de verzoekster “hier ook geregeld (ziet), vaak met de kinderen”, dat ze hen omschrijft als “een koppel met een goede verstandhouding”, en dat “het appartement is gelegen op de bovenste verdieping”. Eerder meldde iemand van de bevolkingsdienst van de stad XXXX op 9 oktober 2008 reeds dat de vroegere conciërge van het appartementsgebouw te XXXX had verklaard dat de echtgenoot van de verzoekster “daar zeker woont”, dat “het gezin (...) af en toe naar zee (gaat)”, en dat ze “(nu) in paniek (...) (is)” omdat de echtgenoot van de verzoekster “gezegd heeft dat indien het uitkomt er maatregelen zullen komen”.

29.3. In reactie op een verzoek tot contactname dat de bevolkingsinspecteur voor de echtgenoot van de verzoekster achterlaat in de brievenbus met de vermelding van de beide familienamen, neemt een dame van de politie van XXXX op 24 september 2009 telefonisch contact op met de

bevolkingsinspecteur. Zij verklaart dat de verzoekster haar heeft gecontacteerd om het waarom van het verzoek tot contactname te achterhalen. Ze vraagt of het voor de echtgenoot van de verzoekster is. Ze stelt dat ze niet weet of de verzoekster de echtgenoot van de verzoekster nog telefonisch kan bereiken en dat “ze (...) al geruime tijd niet meer samen(leven)”. De bevolkingsinspecteur vraagt dat de betrokkene haar zelf zou contacteren. De dame van de politie stelt dat ze “hen” zo zal informeren.

De verwerende partij wijst in haar memorie van antwoord (randnr. 23.3) terecht erop dat de laatstgenoemde dame niet de wijkagent is. Daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de door de verzoekster in haar memorie van wederantwoord aangehaalde elementen (randnr. 24.2) dat het voorgaande “niet duidelijk blijkt” uit het verslag van 30 april 2010 en dat haar wijkagent van het vrouwelijk geslacht is.

29.4. Uit het in het bestreden besluit aangehaalde verslag van een politieonderzoek van de politie XXXX op dinsdag 2 februari 2010 (10u25) op het adres te XXXX, blijkt dat de betrokken politieagenten zowel de verzoekster, als de echtgenoot van de verzoekster hebben kunnen spreken.

De verzoekster verklaarde dat de echtgenoot van de verzoekster niet bij haar is ingeschreven en ook niet bij haar verblijft, dat ze in geen geval wenst dat hij terug bij haar komt inwonen, dat hij wel “regelmatig” bij haar langskomt wanneer dit voor haar nodig blijkt voor de oppas van de kinderen en voor haar af en toe boodschappen doet, dat hij geen sleutel bezit van het gebouw of het appartement, en dat hij wel degelijk verblijft te XXXX.

Tijdens het gesprek met de verzoekster in de hal van het betrokken appartementsgebouw komt de echtgenoot van de verzoekster aangewandeld met een paar boodschappentassen. Hij bevestigt dat hij te XXXX woont en “er regelmatig aanwezig is”, dat ook zijn burens hem daar kennen, dat hij zelfs enkele kleine hoevedieren (een paar kippen) bezit en zelf zijn moestuin onderhoudt, en dat hij een normaal verbruik van gas en elektriciteit heeft.

29.5. Zoals in het bestreden besluit wordt vermeld, werd voor het adres te XXXX in de periode van 14 november 2007 tot 29 mei 2009 een

elektriciteitsverbruik van 1231Kwh en in de periode van 2 april 2008 tot 29 mei 2009 een aardgasverbruik van 1286 m³ vastgesteld. Het bestreden besluit overweegt dat dit verbruik “in vergelijking met de gemiddelde verbruiken in Vlaanderen volgens de VREG als zeer laag kunnen beschouwd worden”.

29.6. In het bestreden besluit wordt vermeld dat de bevolkingsinspecteur van de personeelsdienst van de politie XXXX heeft vernomen dat de echtgenoot van de verzoekster zijn aanvraag van 2006 voor mobiliteit naar XXXX heeft ingetrokken en dat er sindsdien geen nieuwe aanvraag voor overplaatsing naar een andere dienst is ingediend door de betrokkene. Hij is nog steeds werkzaam bij de politie XXXX.

29.7. Uit hetgeen de verzoekster aanvoert blijkt niet dat de hiervoor aangehaalde elementen onjuist zouden zijn. De conclusie is dat het bestreden besluit afdoende is gemotiveerd en op een zorgvuldige uitgevoerd onderzoek steunt.

30. Het middel wordt verworpen.

V. Anonimisering

31. De verzoekster vraagt de anonimisering van het arrest, bij de publicatie ervan.

Luidens artikel 2, eerste lid van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 betreffende de publicatie van de arresten en de beschikkingen van niet-toelaatbaarheid van de Raad van State kan iedere partij bij een geschil dat bij de Raad van State aanhangig wordt gemaakt op elk moment van de rechtspleging en totdat de debatten gesloten zijn, eisen dat bij de publicatie van het arrest of de beschikking de identiteit van de natuurlijke personen niet zou worden bekendgemaakt.

De vraag wordt ingewilligd.

BESLISSING

1. De schorsing bevolen bij arrest nr. 217.059 van 23 december 2011 wordt opgeheven.

2. De Raad van State verwerpt het beroep.

3. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

4. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van de verzoekende partij niet bekendgemaakt.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertig oktober 2012, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Roger Stevens,	voorzitter van de Raad van State,
Johan Bovin,	staatsraad,
Jan Clement,	staatsraad,
bijgestaan door	
Astrid Truyens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Astrid Truyens

Roger Stevens